

Självkärlek

I detta föredrag finns en eller flera kommentarer om homosexualitet. Guidens ord om homosexualitet har varit en källa till kontroverser i Pathwork-gemenskapen. Dessa ord kan orsaka smärta, särskilt med tanke på ens sexuella läggning och erfarenhet av historisk och nutida partiskhet. Vi påminner alla om att Guiden, i detta ämne, liksom i alla ämnen, uppmanar oss att finna vår egen inre auktoritet (Styrelsen för International Pathwork Foundation, september 2022).

Välkomna, mina käraste vänner. Gud välsigne er alla, Gud välsigne denna stund. Gud välsigne vårt arbete. När jag nu under en kort tid kommer att avlägsna mig från er i min fysiska manifestation, vill vi i vår värld uttrycka våra tack till var och en av er som försöker så mycket, som kämpar och övervinner och ständigt är villig att mobilisera sin styrka för att övervinna inre blockeringar och motstånd. Ni som har det ädla modet att ta denna ljusets väg ska inse att varje ansträngning som ni gör hjälper i sin tur oss och för detta är vi tacksamma. För utan er goda vilja skulle vi inte kunna genomföra vår uppgift.

Jag skulle också vilja lägga fram ett förslag till alla mina vänner i de tre grupperna. När ni återupptar er verksamhet i höst, träffas gemensamt första gången. Vissa förändringar kan utvecklas ur detta möte med de tre grupperna. Ni kanske kan diskutera hur friktioner bäst kan avlägsnas, vad ni skulle kunna göra för att lära er av dem individuellt och kollektivt, och också arbeta med varje deltagares bidrag till friktionen även om han eller hon är övertygad om att det bestämt är någon annans fel. Försök att bygga upp er tanke om ett gemensamt högre syfte. Försök att bli medvetna om ansvaret och den underbara förpliktelsen som var och en av er har genom att delta i detta arbete. Försök att bli klara över, var och en av er, vad arbetet i gruppen är tänkt att vara, vad det bör uppnå och hur man bör gå till väga med det. Alla bör ha sin talan. Vid detta gemensamma möte bör varje invändning uttryckas fritt och diskuteras på ett intelligent vis i en vänskaplig anda, med ett öppet sinne för de andras perspektiv. Detta är mitt förslag för inledningen av den nya säsongen efter semestern. Ni har naturligtvis er fria vilja och ska endast ta detta som ett förslag, inget mer. Efter den gemensamma diskussionen kanske ni upptäcker att det inte räckte med bara ett möte. Så ni kanske vill träffas ytterligare en gång, tills allting har retts ut och sedan träffas i tre separata grupper igen. Utarbeta en plan. Ni kommer att bli inspirerade.

Försök att bli medvetna om den heliga Anden, om den gudomliga världens inspiration. Vänd er till den, särskilt när meningsskiljaktigheter och friktioner separerar er.

Jag skulle i kväll vilja ta upp ämnet självkärlek. Ni vet alla – jag har sagt det upprepade gånger – att varje sanning kan förvrängas till en osanning. Detta är kanske ondskans mäktigaste vapen. En fullständig osanning är inte farlig. Men när något som kan vara sant under vissa omständigheter tillämpas på ett felaktigt sätt under andra omständigheter, förvrängt och fast upprättat som en oböjlig regel, detta är det farliga med ondskan. Sanningen i och innebörden av varje begrepp eller idé kan förvrängas till dess yttersta, där de upphävs.

Så är det även med självkärlek. Det finns en sund slags självkärlek som finns i den mogna själen. Men där omedvetna inställningar och strömmar är förvrängda, är också den sunda självkärleken förvrängd. Fel slags självkärlek finns i många former. Den grövsta är själviskhet, att sätta sig i ett bättre ljus eller en bättre ställning än sin medmänniska, att vilja ha en fördel som är orättvis mot den andra. Sedan finns det en visst slags självbeundran av sjuklig natur som är uppenbar. Även detta kan förekomma på olika nivåer. Den yttersta nivån märks lätt av andra och upptäcks även lätt av sökaren när den inre granskningen väl har börjat, även om dess förekomst ofta är dold i känslorna och inte visas i yttre gärningar och manifestationer. Den kan ibland även vara övertäckt av ett motsatt yttre uppträdande som inte är äkta. Den blir då svår att detekteras av andra såväl som av den som söker inom sig. Detta kräver ett djupgående arbete så som ni bedriver på denna väg. Varje riktigt uppträdande som inte helt vilar i en ärlighet och inre övertygelse och som inte uppträthålls av liknande känslor, är naturligtvis inte bara ineffektivt, utan även skadligt för personligheten – åtminstone så länge som personen tror att hans uppträdande är ett uttryck för sitt innersta jag. Att bedra sig själv är i själva verket skadligare än det värsta yttre uppträdandet eller gärningen.

Börja därför att söka efter era egna inre och möjligen dolda strömmar av förvrängd självkärlek. Finn först det riktiga begreppet och se hur det fungerar när det förvrids. Tillåt dock inte det riktiga begreppet att täcka över din avvikelse utifrån en skuld känsla. Leta snarare efter det inom dig som ger upphov till fel slags självkärlek. Det måste alltid finnas en anledning. Så länge ni inte har hittat anledningen, mina vänner, oavsett hur mycket ni vet att förvrängningen är felaktig, är vetskapen i själva verket inte till någon nytta. Du kommer inte att vara förmögen att räta ut förvrängningen. Förfarandet måste alltid vara: Undersök först på vilket sätt du hyser fel slags självkärlek. Innan du har upptäckt alla dolda, subtila känslor kan du inte gå vidare. Men efter att du blir medveten om dem, kan du utforska de djupare områdena och gräva fram orsaken. Ni kommer vanligtvis att upptäcka att det är en avsaknad av självkärlek i den rätta bemärkelsen som är orsaken till den förvrängda självkärleken. När du inte älskar dig själv som du borde, kommer du ofrånkomligen att älska dig själv för mycket i en annan riktning. Du söker med andra ord

omedvetet fel lösning. Du försöker ersätta avsaknaden av självaktning – självkärlek av det riktiga slaget – med en oproportionerlig självkärlek inom andra områden i ditt väsen. Man måste komma ihåg det oundvikliga sambandet mellan dessa två tendenser. Om du skulle älska dig själv på ett riktigt sätt, skulle du inte behöva älska dig själv för mycket.

I föredraget om den onda cirkeln berättade jag om er skuld, om ert uppror mot auktoriteter och om era rädslor för att inte vara accepterade och älskade. Alla dessa inställningar ger upphov till självförakt och känslor av underlägsenhet. Det uppstår alltid ett självförakt på grund av att du på något sätt vill snuva livet. Du vill få något på det enkla sättet, som ett barn. Detta begär måste i slutändan finnas vid roten av allt självförakt, alla känslor av underlägsenhet. Det kan inte riktigt vara något annat. Alla andra saker som du kan hitta för att förklara dina underlägsenhetskänslor utgör enbart symtom och rationaliseringar. I den utsträckning som du känner dig osäker och underlägsen, måste det finnas en sida inom dig, kanske djupt dold, som vill komma undan levande. Den hoppas på att få avkastning från livet utan att investera eller riskera och utan att ”utsätta sig”. Det finns med andra ord en önskan om att lura livet på något sätt. När du hittar den sidan, når du fram till roten av dina underlägsenhetskänslor och din brist på självaktning; inte förr. Fram till dess kan den onda cirkeln inte brytas. Men vid brytpunkten – när du väl bestämmer dig, genom ett inre växande och förståelse, för att inte längre önska och förvänta dig få ut mer av livet än vad du ger – vinner du en välgrundad självaktning. Från och med då kommer du att älska dig själv på det rätta och sunda sättet. Du behöver då inte längre fel slags självkärlek, som i slutändan bara bidrar till ditt självförakt.

Detta att ge upp intentionen att lura livet kommer att rena den inre synen och förståelsen, så att du fullt ut inser att en fördel för dig som samtidigt är en nackdel eller en skada för någon annan, i verkligheten aldrig kan vara givande för dig. Det kan tyckas så under en tid, men den är i själva verket aldrig det. Att tro detta är den mänskliga blindheten i den här jordiska sfären, som beror på en begränsad syn, på det faktum att ni endast ser en liten del av hela bilden. En inre självinsikt uppenbarar dock mer av bilden, så att du kommer att övertyga dig själv om det felaktiga i ett sådant antagande. Ni är fortfarande fyllda med osanningen om att någon annans nackdel kan vara er fördel; det finns stunder varje dag när ni reagerar på det sättet, åtminstone känslomässigt. Genom denna väg kommer ni emellertid att förstå fullt ut att varje möjlig fördel som har vunnits över en bror eller syster som därmed drabbas av en nackdel, i slutändan kräver ett mycket högre pris från dig än vad du förlorar genom att ge upp en sådant ”köpslående”.

Det finns också självkärlek av ett annat felaktigt slag, vars förekomst är mycket mer utbredd än vad som vanligtvis inses. Den utgör den sjuka slags självbeundran, att vara förälskad i sig själv. Detta kan komma till uttryck på olika sätt. Jag kommer inte ens att diskutera det mest uppenbara fallet när en person helt enkelt är förälskad i sitt yttre jag. Detta är en mycket grov form av

sjukdom och relativt sällsynt. Jag vill titta på det mer subtila området av samma ström, som är mycket mer utbredd än den grova formen. En person kan vara kär i vissa brister, som jag har sagt. Hon är nöjd med dem och känner att de utgör något beundransvärt, även om hon intellektuellt vet att det inte är så. Om hon dock skulle analysera sina reaktioner, skulle hon märka att hon var kär i sin livsföring, i sitt sätt att leva. Detta är subtilt och kan lätt förväxlas med känslan av tacksamhet och glädje i att leva, som är rent positiva. Gränsen mellan de två känslorna är mycket tunn. Den minsta avvikelser från känslan av tacksamhet och glädje i livskraften kan frambringa den sjukliga reaktion där man är "kär i sitt liv". Det finns ingen regel som skulle definiera var du kanske avviker och var du inte gör det. Endast din fullständiga uppriktighet och egna ärlighet, där du lyssnar in i dig själv, undersöker dina reaktioner, analyserar dem och försöker känna in dina känslor, kommer att förse dig med svaret på var du avviker från den sunda och positiva inställningen. Men var medveten om den motsatta ytterligheten, där du känner dig skyldig när du tacksamt njuter av livet, på grund av att du också upptäcker ett litet drag av självkärlek i denna särskilda form. Separera dessa utan att kväva den rätta känslan i rädslan och skulden som orsakats av den eventuellt felaktiga känslan som du kan upptäcka tillsammans med den. Den felaktiga reaktionen kan aldrig avlägsnas på ett forcerat sätt när du väl har upptäckt den. Du skulle inte kunna lyckas och du skulle bara kväva den rättmätiga glädjen i att leva. Upptäck snarare var du saknar självkärlek på det riktiga sättet och det kommer automatiskt att minska din förvrängda självkärlek.

Jag inser att detta är delikat, mina vänner. De av er som inte är erfarna och i viss mån tränade i det arbete som vi gör, kan lätt missförstå mig. Ert intellekt kommer aldrig att vara tillräckligt för att förstå vad jag menar. Bara era känslor kan göra det. Känn er aldrig skyldiga på grund av sådana upptäckter; acceptera dem snarare och fortsätt att ta reda på vad som ligger bakom dem, varför du reagerar eller känner på det sättet. Ta reda på vilket avvisande som måste ha gett upphov till din självkärlek, denna förälskelse i dig själv eller i ditt liv, i en eller annan form. För närhelst det finns en sådan felaktig form av självkärlek, måste ett avvisande, inbillat eller verkligt, ha spelat en roll. Oftast finns det ett avvisande vid den andra polen av den felaktiga självkärlekens ström. När du kan ta reda på var du har blivit avvisad, kommer du att inte vara så hård mot dig själv. Ta också reda på hur du försökte motverka avvisandet genom att omedvetet dra dig undan från livet, snuva det, lura det på ett subtilt sätt med din inre inställning. Detta är lösningen. Den kommer inte att få dig att skära bort den goda och sunda känslan som finns precis intill den förvrängda reaktionen. Du kommer således att kunna behålla din glädje, din tacksamhet, din fröjd i det goda du har, utan inslaget att vara kär i det, så att säga.

Självkärlek av det riktiga slaget är den sunda själens naturliga kännetecknande egenskap. I den grad du läker din inre sjuklighet, i samma grad kommer du att älska dig själv på ett riktigt sätt. Människligheten har under lång tid levt under illusionen att det är syndigt att på något sätt älska sig

själv. Den övertygelsen är lika felaktig som självkärleken av det sjuka slaget. Inte i någon av de heliga skrifterna eller i någon andlig undervisning av sanning och värde, kommer ni någonsin att finna att man inte ska älska sig själv. Att inte älska dig själv skulle innebära att du inte hedrar den gudomliga manifestationen som du representerar. Att inte älska dig själv leder till att du straffar dig själv, masochism, att du förnekar din personlighet. Att inte älska dig själv hindrar dig från att fungera på ett riktigt sätt. Det hindrar din förmåga att älska och att hjälpa andra. Akta er alltså för missuppfattningen att det är fel att älska sig själv. Skilj därför mellan det sjuka och det friska, det vill säga mellan självvaktning och förvrängd självkärlek.

Människor har ofta vändor kring att fatta det riktiga beslutet när de även behöver beakta sina egna jag. Utan att vara medvetna om dessa tankar, är de uppfyllda av massbilden om att allt beaktande av jaget är själviskt och syndigt. Denna massbild hämmar deras förmåga att fatta ett beslut överhuvudtaget. Alla personliga rädslor och underlägsenheter kommer naturligtvis också in. Att fatta beslut är dock en förutsättning för ett sunt liv. Förvrängningen i sinnet och själen bidrar till oförmågan att fatta beslut. Avsaknad av riktig självkärlek å ena sidan och en övervuxen, sjuk självkärlek å andra sidan, får dig att pendla mellan de två felaktiga ytterligheterna. Människor kan inte finna en väg ut så länge de undgår att uppfatta brytpunkten som tidigare nämndes. De som fick lära sig att det är själviskt att beakta sig själv är fullständigt förvirrade. De antar att något som är fördelaktigt för dem automatiskt är felaktigt. Det kan, men behöver inte vara så. Det kan återigen inte upprättas någon regel.

Inse att du ofta behöver fatta beslut där du inte kan välja mellan vad som är uppenbart rätt eller fel, gott eller ont, vitt eller svart. Beslut kan skada människor. Inse att personen som skadas inte alltid behöver vara du, även om det ibland kan vara så; vid andra tillfällen är det klokaste beslutet att det inte är du. Detta kan tyckas motsäga det jag tidigare nämnde, nämligen att det omöjliga kan vara klokt och verkligen fördelaktigt för dig att vålla någon annan en nackdel. Men det är ingen motsättning. Båda är sanna i den här jordiska sfären. När du står inför ett beslut där någon måste skadas, du eller någon annan, möter du det slutliga resultatet av ett gytter av avvikande reaktioner och kedjereaktioner från det förflutna. Du kan inte förändra det förflutna och du kan därför inte undvika att möta frågan i nuet. Minst av allt tjänar du på att avstå från att fatta något beslut alls. Antingen är du självisk eller masochistisk, för när du inte beaktar dig själv med en sund självvaktning, förnekar du dig själv lika stor rätt som du förnekar din medmänniska och du förnekar honom eller henne lika mycket rätt som dig själv. Om du väger samman allt detta med ärlighet och integritet, kommer du att finna det rätta svaret, som kommer att vara olika i varje enskilt fall.

Om ni visar er själva vederbörlig respekt, kommer ni att upphöra att kräva den särbehandling som ni känslomässigt gör idag. Ni skiftar alltid mellan detta och det välkända ”jag förtjänar det inte”

som så ofta kommer upp i arbetet med bilder. Som en kompensation för denna så kallade ödmjukhet, söks inte brytpunkten som tidigare nämndes, utan ni går till den andra ytterligheten där ni sätter er på ett annat plan, separerade från andra, där ni kräver mer än vad ni ger, omedvetet, känslomässigt, psykologiskt. Ni gör uppror mot er egen avsaknad av självkärlek, ert självförakt och väljer den sjuka överkompensationen. Upproret är i själva verket aldrig riktat mot andra, även om det i början kan se ut så. Djupt inombords gör du uppror mot din egen låga uppfattning om dig själv.

Mina ord riktas återigen mycket mindre till ert intellekt, där mycket av det jag säger tycks vara uppenbart, än till era känslor. De bör nå känslorna som träder fram allteftersom ni arbetar, som ni annars inte skulle kunna förstå. När det omedvetna tillåter dem att komma fram, ser det för er ut att vara ett stort knippe förvirrade känslor. Med hjälp av mina ord kommer ni att kunna göra något av dessa känslor. Utan att förstå dem skulle de fullständigt kväva er, tynga er mer än nödvändigt och ni skulle inte se något botemedel, ingen brytpunkt. Läs därför noggrant dessa ord igen och försök att känna ett eko inom er.

Jag skulle också vilja ta upp bestraffningens roll i den mänskliga personligheten. Jag diskuterade utförligt ert behov av självbestraffning tidigare. Hos barnet, liksom hos den omogna vuxna, finns det dock en annan form av bestraffning, önskan om att straffa en annan. Om den andra personen inte gör vad ni önskar, känner ni ofta en önskan om att straffa. Detta kan ske på mycket dolda och subtila sätt. Det visas inte nödvändigtvis i handlingar; det handlar mer om en inre inställning.

Det är välkänt att varje människa, som barn och emellanåt även senare, när de upplever en smärta, besvikelse, frustration eller ett avvisande, har en önskan om att dö. När detta analyseras mer ingående, ser vi att smärtan sällan är så djup att önskan om att dö är äkta. Barnet vill för det mesta dö för att straffa dem som har förolämpat det. Barnet känner och tänker något i stil med detta: "Nu kommer de att vara ledsna, nu ser de vad de har förlorat. De kommer att gråta vid min begravning." Ni känner alla till dessa barnsliga reaktioner som ofta förekommer även hos helt vuxna människor. Men även om du inte längre ger dig hän åt sådana fantasier när du är förolämpad, bär du inte fortfarande med dig samma frö, som kommer till uttryck på ett annorlunda sätt? Lever du inte ut precis samma sak i andra subtila små reaktioner? I stället för att hänge sig åt dödsfantasin, kan man straffa sina medmänniskor på många andra sätt.

Närhelst du känner dig avvisad eller förolämpad, undersök dina innersta reaktioner där det straffande inslaget kan komma in. När du har hittat det, är detta återigen en seger. Betrakta dessa reaktioner utan skuld, från det kloka avstånd som ni bör ha till barnsligheten som fortfarande lever i era själar. Alla människor bär de barn de en gång var genom detta liv, på ett eller annat sätt.

Erhåll detta avstånd till dig själv, le åt det; bli inte indragen i denna del av ditt väsen, utan se den objektivt.

Det finns många sätt att straffa dem du älskar, till exempel sjukdom. Hur många människor utvecklar inte en sjukdom för att straffa sina nära och kära, för att tvinga dem vara ömma, sympatiska, omtänksamma! Det finns även många andra former. Upptäck dessa. Om du kan känna igen dig själv även ur detta perspektiv, kommer det att föra in ljus och frisk luft i din själ. Ingenting annat än insikten, förmågan att känna igen sådana dolda reaktioner i den rätta andan, kommer att bidra till din mentala, emotionella och andliga hälsa.

Finns det några frågor i samband med vad jag har sagt i kväll?

FRÅGA: I samband med rätt slags självkärlek – skulle du kunna säga något mer om självömkan och egocentricitet?

SVAR: Det är givet att båda följer på fel form av självkärlek. När det gäller egocentricitet, tror jag att detta har besvarats även om jag inte använde just det ordet. När det gäller självömkan, låt oss undersöka vad en sådan medömkan med jaget uttrycker. Vad säger själen genom en sådan känsla? Den säger: ”Jag inser att jag inte kan förändra något. Jag vill därför att världen, min omgivning, mina nära och kära, Gud, ska se hur mycket jag lider och hur lite det är mitt fel, hur mycket jag blev offer för omständigheter som jag inte har någon kontroll över. Jag vill att andra ska förändras. Om jag gör mitt lidande tydligt, kanske de gör det.” Ingen som verkligen inser att ingenting sker som man själv inte har orsakat, kommer någonsin att hänge sig åt självömkan! Om du tycker synd om dig själv, har du inte accepterat sanningen om att du, och du ensam, är befälhavaren i ditt liv. Den här sanningen är obekvämt och avvärjs ofta, men den är den enda sanning som verkligen gör dig fri och oberoende. Självömkan är att helt avvisa eget ansvar. Det uttrycker vidare den dolda viljan att tvinga andra, vare sig det är människor, Gud, livet, att göra förändringen i stället för att göra den nödvändiga förändringen av jaget.

FRÅGA: Var kan man dra gränsen mellan sund och osund självkärlek? Vad skulle du kalla osund?

SVAR: Jag tror, min kära, att detta behandlades i det här föredraget. Känner någon annan att det inte förklarades tillräckligt? Om andra känner att mina ord inte var tydliga, utvecklar jag dem gärna vidare. Men om det bara är du som inte helt förstod, kanske du har missat några av mina ord, kanske ditt sinne vandrade och när du läser det kommer innebörden att klarna. Om du sedan fortfarande har svårigheter, hjälper jag dig gärna personligen.

Man kan, som jag nämnde, inte upprätta en regel om var gränsen kan dras. Du kan hitta gränsen endast genom att fråga dig själv, granska dina känslor, analysera dem med vad gäller deras innebörd, vad de uttrycker. Gränslinjen finns inom individen; den är den inre sanningen hos varje person. Den skiljer sig åt för varje människa.

FRÅGA: Skulle du kanske kunna förtydliga på vilket sätt självhat håller en borta från att acceptera och älska?

SVAR: Jag använde inte ordet självhat, jag använde självförakt. Jag sa uttryckligen att i den utsträckning som du föraktar dig själv, känner du dig underlägsen på grund av att du på något sätt är oärlig mot dig själv och livet. I den utsträckning som du inte älskar dig själv på ett riktigt sätt, överkompenserar du genom en felriktad självkärlek.

FRÅGA: Hur är det med narcissism?

SVAR: Det är en form av självkärlek. Narcissism kan komma till uttryck på olika sätt, inte nödvändigtvis i den uppenbara fysiska bemärkelsen där man är förälskad i sin yttre person. Även här talade jag utan att använda just det uttrycket. Självkärleken är förvrängd när livskraften riktas mot jaget i stället för att vara utåtriktad och hitta bron till nästa person.

FRÅGA: Finns det något möjligt samband mellan överdriven självkärlek och homosexualitet?

SVAR: Det skulle det kunna finnas. Det kan inte generaliseras. Homosexualitet har så många olika ursprung. Att säga att homosexualitet kommer från det ena eller det andra är mycket kortsynt. Andligt sett, när det kommer till karmalagarna, är möjligheterna lika varierade och mångfaldiga som de psykologiska faktorerna. De andliga faktorerna strider aldrig mot de psykologiska. De utgör endast en förlängning. Skillnaden ligger i att man inte så lätt kan finna det karmiska ursprunget, medan man alltid kan finna de psykologiska rötterna och ursprungena i detta liv. Detta gäller för övrigt för allting, inte bara för homosexualitet. Orsak och verkan i detta liv, när det gäller homosexualitet, uppvisar möjligheter som är mångfaldiga. En av möjligheterna kan vara en överdriven form av självkärlek. Andra faktorer spelar också in.

En annan anledning till homosexualitet kan vara en överdriven rädsla för kvinnor hos en man, eller för män hos en kvinna. Ytterligare en anledning eller möjlighet kan vara precis det motsatta. Om en pojke älskar sin mor väldigt mycket och föraktar och är rädd för sin far, kan med andra ord även detta orsaka homosexualitet, för att han vill ta efter och efterlikna sin mor. Han vill identifiera sig med henne. Medan hos en annan personlighet med andra egenskaper, kan precis motsatsen leda till homosexualitet. Det finns då en rädsla och ett hat för modern, eller för

kvinnliga moderssubstitut, snarare än en kärlek till henne och identifikation med henne. Inte heller här kan man alltså göra några generaliseringar. Att generalisera är alltid farligt. Man ska förstås ha i åtanke att ingen enskild faktor kan förklara det. Olika anledningar kan föreligga. De till synes mest motsägelsefulla faktorerna kan alla spela en roll samtidigt.

En överdriven självkärlek som leder till homosexualitet, eller som åtminstone är delvis ansvarig för det, skulle fungera på detta sätt: Det finns en identifikation med det älskade jaget, som ersätts av en annan människa, på grund av att själens outsläckliga längtan efter att hitta bron till det andra jaget inte helt kan utplånas, oavsett hur sjukt psyket kan vara på andra sätt. Dessa två strömmar verkar således tillsammans och uttrycker sig i valet av en partner av samma kön.

FRÅGA: Det högre jaget har en längtan efter det feminina, varandets tillstånd. Skulle inte också det kunna vara anledningen? Jag menar den missförstådda strömmen som den längtan utgör?

SVAR: Du menar i manlig homosexualitet? [Ja.] Ja, det skulle kunna spela en roll. Men hur skulle du tolka kvinnlig homosexualitet? [Skulle det bara kunna vara motsatsen?] Ja, alltså för att det högre jaget är manligt och kvinnligt, eller inrymmer maskulina och feminina strömmar och egenskaper. Detta spelar förstås en roll, men det utgör inte en ytterligare faktor, utan snarare en förklaring av avvikelserna. Misstolkningen av dessa själskrafter får känslorna att driva iväg. Vi vet att det är så även i alla andra avseenden. En sådan misstolkning orsakas av psykologiska förvriddningar. Med andra ord, om en man avvisar aktiviteten att fatta beslut, allting som är en del av det aktiva livet, växer den feminina sidan av hans natur oproportionerligt. Om en kvinna å andra sidan är rädd för det passiva och mottagliga tillståndet som, på ett sunt sätt, är en del av hennes natur, blir hon överaktiv. En sådan överaktivitet, över en viss grad, skulle kunna leda till homosexualitet. Som jag har sagt så spelar vanligtvis många faktorer en roll, inte endast en, så alla måste beaktas.

Ytterligare en faktor behöver också urskiljas, och det är graden av den homosexuella böjelsen, som också bestäms av många faktorer. Om graden är relativt liten, skulle den kunna öka genom skuld och undertryckande. Men genom att se och möta den, minskar den. På så sätt öppnas man för ett ytterligare utforskande för att förstå de olika faktorerna. Om graden karmiskt är starkare, då kan den inre viljan att förändras saknas. Varje fall är olika. Jag kan endast visa er de breda konturerna, de många möjligheterna. Hur farligt är det inte att säga att homosexualitet kommer från det ena eller det andra och göra ett uttalande för att täcka alla fall! Det finns inte.

FRÅGA: Hur är det med bisexuella människor?

SVAR: Orsakerna är återigen mångfaldiga. Samma ursprung kan föreligga som för homosexualitet, men försvagas av den sunda motsatta kraften som kan vara starkare. En annan anledning kan vara att personligheten är så trängd, så ofri, att han eller hon inte tillräckligt kan släppa taget för att ge sig själv fullständigt. Känslan mattas av efter att den första perioden av nyhet och spänning har passerat. Om detta sker fortlöpande och nya partner av motsatt kön inte ger den önskade frigörelsen och uppfyllelsen, då söks en partner av samma kön för att det utgör något helt annat, precis som andra former av perversitet söks av samma anledning. Här har vi återigen ett fall av att söka fel utväg. Sådana konstlade medel, som söks i okunnighet, orsakar så småningom ett fullständigt dödläge i tillfredsställelsen. Oavsett hur annorlunda det är, kommer det att upphöra att vara en stimulans. Botemedlet är att upptäcka den inre rädslan för att släppa taget, för att ge sig själv, för att uppenbara jaget och söka det andra jaget. Detta tycks alltid innebära en risk: Risken att leva och älska. I den utsträckning som den risken undviks, kan en sexuell liknöjdhet inträda. Detta kan då leda till ett utagerande av så kallade persioner av alla de slag. Eller hos en annan typ av läggning, kan det vändas till en dygd under olika religiösa eller andliga masker och till förnekandet av all sexuell upplevelse.

FRÅGA: Homosexualitet ser ut att få en allt större exponering, förståelse och acceptans. Skulle du betrakta det som gott att det tas fram och blir öppet? Skulle inte detta göra det lättare för någon att falla in i utövandet?

SVAR: Ja, detta är helt sant. Att undertrycka, å andra sidan, är dåligt och att moraliskt döma en annan persons sjuklighet på ett självrättfärdigande sätt är fel. Den andra ytterligheten ligger samtidigt så nära till hands att det är svårt att hitta rätt balans. Dagens trend har sina avigsidor. Den får många unga människor att göra en dygd av något som bör undersökas och betraktas som en sjuklighet. Om en ung person ser upp till och påverkas av någon som råkar vara homosexuell, på grund av olika psykologiska faktorer i sitt inre och yttre liv, och om han genom en sådan person dras in i en miljö där massbilden finns att det är bättre och till och med ganska "smart" att vara homosexuell, finner han det mycket svårare att önska en förändring och en bot av hans sjuka psyke.

Homosexualitet är förresten också en av de många formerna av att göra uppror mot auktoriteter. Det är också helt sant att om en person inte har någon homosexuell böjelse alls, kommer han inte att påverkas av den. Men poängen är att under rådande betingelser, kommer en relativt liten böjelse inte att betraktas som en sjuklighet. Den kommer att stärkas och rättfärdigas endast genom gradvis växande massbilder – hos vissa grupper – vad gäller just detta ämne.

Det finns relativt få människor hos vilka det inte fanns åtminstone en liten grad av homosexuell böjelse under mognadsprocessen. Yttre influenser kan uppmuntra lutningen på ett onödigt sätt,

medan personligheten annars kanske växer ut ur den. Detta är den negativa sidan av problemet. Många ytterligheter behöver upplevas innan den sunda mellanvägen blir funnen. Detta gäller för alla problem. Vi har samma problem i utbildningen av de unga.

FRÅGA: Jag läste nyligen att anden eller själen måste vara både manlig och kvinnlig för att bli fullständig. Så under fyra eller fem inkarnationer kanske man är manlig och sedan kanske man är kvinnlig under fyra eller fem inkarnationer. Följaktligen kan man vara homosexuell vid den första övergången. Är detta möjligt?

SVAR: Det kan, men behöver inte vara så. Dessutom kan vi inte säga fyra eller fem. Detta kan gälla i vissa fall. I andra fall är det inte så. Återigen kan generaliseringar leda till felaktigheter. Det ursprungliga andliga väsendet är en enad varelse som består av manliga och kvinnliga egenskaper. Klyvningen inträffade först efter änglarnas fall. Klyvningen skedde inte alltid jämnt, så att en del av individen har alla manliga egenskaper och den andra delen alla kvinnliga. Eftersom änglarnas fall var ett resultat av kaos, var klyvningen hos de individuella väsendena också kaotisk; det vill säga, den skedde slumpmässigt, beroende på inställningen och känslorna som styrde väsendet när det föll. Hos vissa individer är klyvningen således mycket mer ojämn, där manliga och kvinnliga kvaliteter kombineras i båda halvorna. I andra fall skedde klyvningen närmare en manlig/kvinnlig uppdelning, dock förstås aldrig exakt. I överensstämmelse med klyvningens jämnhet eller ojämnhet, förändras inkarnationerna från det ena könet till det andra. Om en del av det tudelade väsendet är mer övervägande manlig eller kvinnlig, kommer den andra delen att motsvara den och förändringar av könet uppstår mindre ofta i reinkarnationscykeln. I de fall där förändringen behöver förekomma oftare, på grund av en större ojämnhet i klyvningen, kan det leda till homosexualitet första gången man är född i det motsatta könet från föregående inkarnation. Men detta förändrar inte de psykologiska faktorerna det minsta. Alla inkarnationer finns i själva verket så att man blir friskare och helare. Om en individ inte avlägsnar de felaktiga psykologiska faktorerna, kanske han eller hon återigen går igenom ett liv där det blir ännu svårare att övervinna en homosexualitet. Rötterna behöver alltså alltid bli funna, oavsett vad den karmiska lagens sanning är. Det ena utesluter aldrig det andra.

Jag kommer att lämna er för en kort period, men endast i min manifestation. Men det betyder inte att alla era andliga vänner inte är lika mycket med er och nära er. Kom ihåg detta. Må ni alla under denna viloperiod finna ny styrka i era själar, ny viljekraft, ny förståelse och en ny längtan efter ert inre växande, er inre förändring. Ingenting kan vara mer givande, mer varaktigt tillfredsställande och uppfyllande än detta. Guds välsignelser går med var och en av er och väntar på er om ni öppnar er själ för det och låter det tränga in i ert inre väsen. Var i frid, mina käraste vänner, var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelska av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork[®] och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork[®] är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork[®].

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-05-19